

מי שמתו פרק שלישי ברכות

כה

עין משפט
נר מצוה

אכל לתפלה. לרץ הוא להרחות את עצמו כעמוד לפני המלך ולעמוד בזיממה אצל ק"ש חינו מדבר לפני המלך: הדרוקן. חולי המלכה את הכרס: סילון. של מי רגלים: ירקון. חולי ששמו גלגליה: ידיו בבית הכסא. מחילה יש בינו לבין בית הכסא ופסע ידיו לפניו מן המחילה: כל הגשמה. תורה אור

הפה והחוטם בכלל ההיכל ולא שאר אברים: שיש לו עיקר. שהזאה מונחת שם ומסרחת ושאלו לו עיקר הפחת רוח: מרחיק ד' אמות. מן העיקר וטע"פ שהריח בא אליו וגוון שהיא לאחוריו שאינו רואה אותה: ממקום שפסק הריח. שהריח כלה שם: לא כנגד זואת אדם כו'. הוא מתניח. דלעיל. דלסר זואת כלבים וחזירים שאלו עורות. אלוהא כלבים וחזירים קח' שדרקן לתתן כעבור העורות אצל זואת אדם אפי' בלא עורות שהרי אין דרכן לתתן שם הלך ע"כ בלא עורות קאמר: שאין לו עיקר. הפחת רוח: יופי. מחללות של בית המדרש: דהני גנו והני גרמי. וטע"פ שדרך הישנים להפית: וה"ל גרסא. משום דלא אפשר: אצל לק"ש. יאל לחוך ויקרא: אצל לדידיה. הפית הוא עצמו ממתיק עד שיכלה הריח: זואת עוברת. אדם שטוא' לגפיו גרף של רעי להעבירו: מותר לקרות. ואל' להפסק: הטמא עומד תחת האילן. ולא בטוא' את המט קאי דמה לא שאל עומד ול"ש יושב ול"ש הולך אהל הוא וגבי מזורע קתי לה בתי"כ דגלי ביה רחמנא ישיבה דכתיב בדר ישב מחוץ למחנה מושבו. [מושב] טמא. מכלן אמרו עומד גמי כיושב דמי דקביט אצל מהלך לא קביט: אצל המנוגעת. הרי הוא כמזורע שהקשה הכחוש ואת התורה לכל נגע הטרעט ולנתק ולטרעט הבגד ולבית [ויקרא יד]: פשיטא. דפי חזר חינו בלא זואת: בבית מותר. דאין דרך להניח זואת בבית: לא אסרה תורה. כמו רגלים לקרות אלא כנגד עמוד הקלוח בלבד: וילאח שמה חוץ. ולא הגריכו כסוי וכתיב וכסית: עד כמה. ושהו על גבי קרקע ויהא אסור: שאל ליה מריה. יתחיל לו רבדו דודלי שקר העיד משמיה דרב: היבשה נפרכת היא יותר מן הלחה: איכא דאמרי. חומרא היא חף ע"פ שאם זורקה נפרכת הואיל ואינה נפרכת מנגול לחה היא: קרמו. לשון קרום טי"ל כלומר גלד מעט: אי מפלאי אפלווי. אם יש זה סדקים סדקים יבשה היא ושרי: מאי הוי עלה. דמי רבדו. ככלעו. בלחך: יבשו. על גבי אכנים בתמה: בטופח

בסורת מד:
לקמן כו':
תמיד כו':
ינחל נ.

ואל כנגד
אשפה כ"ל
(ח"ט)

[פרי"ק נכ"ה]
[ינחל]

קדושין לג:
נשים ט"ז
מסנה ז
הוספת
דגנשים פ"ו
ח"כ פרשה
מזורע

הגהות
הגרא
[ה] נמי ולא
כנגד אשפה
כ"ל - (כ) שם
(ולא כנגד זואת
חזירים) חל"ת
וכי' בתוספתא
ל"ג ל: ש

לית הלכתא כי הא מתניתא אלא כי הא דתניא כו'. פרש"י לית הלכתא כי הא מתניתא דלעיל דאסרה זואת כלבים וחזירים אפי' בשאין בהם עורות אצל זואת אדם לא שייך ואסור בכל ענין משמע אצל זואת תרנגולים לא איירי רבא ובאידך ברייתא לא גרס זואת תרנגולים כלל ולא פליג בהא אמתניתא דלעיל ולפי זה יש לאסור זואת תרנגולין ואומר רבינו יהודה דדוקא כשהן צולל שלהם שיש שם סרחון גדול אצל בתרנגולים ההולכים בבית אין מושקין. ובירושמי' יש דבאדומים בלבד יש לחוש *ולא ידעינן לפרש ועוד קאמר מרחיקין מגללי בהמה ד' אמות ר' שמואל ברבי יתנן אומר ובלבד של חמור:

ר"ח רע שאין לו עיקר. י"מ דבתי כסאות שלנו בעומק אם יש בהן מחילה מפסקת היא כמו ר"ח רע שאין לו עיקר כמו דתי כסאות דפרסאי לקמן ד' (כו-). ור"י

אחמר ר"ח רע שיש לו עיקר רב הונא אמר *מרחיק ד' אמות וקורא ק"ש ורב חסדא אמר מרחיק ד' אמות ממקום שפסק הריח וקורא ק"ש תניא בותיה דרב חסדא לא יקרא אדם ק"ש לא כנגד צואת אדם ולא כנגד צואת כלבים ולא כנגד צואת חזירים ולא כנגד צואת תרנגולים *ולא כנגד [ה] צואת אשפה שריחה רע ואם היה מקום גבוה עשרה טפחים או נמוך עשרה טפחים וישב בצדו וקורא ק"ש ואם לאו מרחיק מלא עינוי *וכן לתפלה ר"ח רע שיש לו עיקר מרחיק ד' אמות ממקום הריח וקורא ק"ש אמר רבא לית הלכתא כי הא מתניתא * (בכל הני שמעתתא) אלא כי הא *דתניא לא יקרא אדם ק"ש לא כנגד צואת אדם [ה] ולא כנגד צואת חזירים ולא כנגד צואת כלבים בזמן שנתן עורות לתוכן בעו מיניה מרב ששת ר"ח רע שאין לו עיקר מהו אמר להו *אתו הוו הני ציפי דבי רב דהני גנו והני גרסי וה"מ *בדברי תורה אבל בק"ש לא ודברי תורה נמי לא אמרן *אלא דחבריה אבל דיריה לא: אתמר צואה עוברת אביי אמר מותר לקרות ק"ש רבא אמר *אסור לקרות ק"ש אמר אביי מנא אמינא לה *דתנן *הטמא עומד תחת האילן והמהור עובר ממא מהור עומד תחת האילן וטמא עובר מהור ואם עמד טמא וכן באבן המנוגעת ורבא אמר לך התם בקביעותא תליא מילתא אמר רחמנא והא ליכא: א"ר פאפא *פי חזיר כצואה עוברת דמי פשיטא לא צריכא [ה] אע"ג דסליק מנהרא א"ר יהודה ספק צואה אסורה ספק מי רגלים מותרים א"ר אמר רב יהודה *ספק צואה בבית מותרת באשפה אסורה ספק מי רגלים אפילו באשפה נמי מותרין סבר לה כי הא דרב המנונא דאמר רב המנונא *לא אסרה תורה אלא כנגד עמוד בלבד וכדברי יונתן דר' יונתן רמי כתיב *ויד תהיה לך מדוין למרנה ויצאת שמה חוץ וכתיב *ויתד תהיה לך וגו' וכסית את צאתך הא כיצד כאן בגדולים *כאן בקטנים אלמא קטנים לא אסרה תורה אלא כנגד עמוד בלבד הא נפלי לארעא שרי ורבנן הוא דגזרו בדר וכי גזרו בהו רבנן בודאן אבל בספקן לא גזרו ובודאן עד כמה אמר רב יהודה אמר שמואל כל זמן שמטפחין וכן אמר רבה בבב"א א"ר יוחנן כל זמן שמטפחין וכן אמר עולא כל זמן שמטפחין גביא משמיה דרב אמר כל זמן שרשומן ניכר א"ר יוסף שרא ליה מריה לגביא השתא צואה אמר רב יהודה אמר רב כיון שקרמו פניה מותר מי רגלים מיבעיא א"ל אביי מאי חזית דסמכת אהא סמוך אהא דאמר רבה בר רב הונא אמר רב צואה אפילו כחרס אסורה והיכי דמי צואה כחרס אמר רבה בבב"א א"ר יוחנן כל זמן שזורקה ואינה נפרכת וא"ר כל זמן שגוללה ואינה נפרכת אמר רבינא הוה קאימנא קמיה דרב יהודה מדפתי הוא צואה אמר לי עיין אי קרמו פניה אי לא א"ר הכי א"ל עיין אי

מפלאי אפלווי מאי הוי עלה אחמר צואה כחרס אמר אמימר אמר אסורה ומר ויטרא אמר מותרת אמר רבא נבלעו או יבשו מותרים מאי לאו נבלעו דומיא דבישו מה יבשו דאין רשומן ניכר אף נבלעו דאין רשומן ניכר הא רשומן ניכר אסור אע"ג דאין מטפחין ואימא רישא כל זמן שמטפחין אמר רבא רשומן ניכר שרי *אלא מהא ליכא למשמע מינה לימא כחנאי כלי שנשפכו ממנו מי רגלים אסור לקרות ק"ש כנגדו ומי רגלים עצמן שנשפכו נבלעו מותר לא נבלעו אסור ר' יוסי אומר כל זמן שמטפחין לא נבלעו דאין מטפחין לא נבלעו דמטפחין. ואתא ר' יוסי למימר כ"ו שמטפחין הוא דאסור הא רשומן ניכר שרי היינו ת"ק אלא נבלעו דאין רשומן ניכר לא נבלעו דרשומן ניכר ואתא ר' יוסי למימר כ"ו שמטפחין הוא דאסור הא רשומן ניכר שרי והכא

ק א [מיי] פ"ד מהלכות
תפלה כלל ז' ט"ז
שם ובס"י לא טע"פ א:
קא ב מיי פ"ד מהל'
הפליג ה"ל כ סמג
ענין ככ טו"פ א"ח סי'
מג טע"פ ח:
קב ג מיי פ"ג מהל'
ק"ש הלכה וא'
טו"פ ח"ח סימן ע'
טע"פ ד:
קג ד מיי שם ה"ל י'
סמג ענין י'
טור ש"ע א"ח סי' עט
טע"פ א:

[בגדולת מדרבי פירש
לפי שאלת אלוס היו
השורשים מנויים בדאי'
בתוספתא דר' וכו' מהלכין
התרנגולין שטרי' וצאתן
מסכתא ו' כ"י סי' עט]
קד ה שם טע"פ ח:
קהו [מיי] שם הלכה ט'
טו"פ ט'
קו ז מיי פ"ד מהלכות
תפלה הלכה כ סמג
שם טור ש"ע ח"ח סי'
ט טע"פ כו:
קז ח מיי פ"ג מהלכות
ק"ש ה"ל כ סמג שם
טור ש"ע ח"ח סי'
קח ט טע"פ [ה] ד:
קח סי' ב [מיי] שם ה"ל
יד טור ש"ע שם
טע"פ ט:
קה ל מיי שם הלכה י'
סמג ש"ע ח"ח סי'
סימן ע' טע"פ ג:
קי ט מיי פ"י מהלכות
טומאה נעטע הל"ב:

תוספתא פ"ג
קיא ג מיי פ"ג מהל'
ק"ש הלכה י' סמג
ענין י' טו"פ ח"ח
סימן ע' טע"פ ג:
קיב ט ע מיי שם ה"ל
טו [טע"פ כ"ח]
טור ש"ע שם טע"פ ז:
קיג ט מיי שם ה"ל ז
סמג ש"ע טע"פ
ח"ח סי' ככ טע"פ א
[טע"פ ב]:

רב נסים גאון

ר"ח רע שיש לו עיקר.
גרסי בני מערבא
[בפירקין כלל כ] אסור
רב, חסדא ספק ר"ח
רע ד' אמות הרא
דאיתמר לאחוריו אבל
לפניו עד מקום שענינו
רואת כהרא ר' בא
וחבריה דהו יתבין קמי
פונדקאיה ברששא אפרין
מר לסימנר מילי
דאריית אפרין סמוך
דאילו דהו ביטמא
הימן חטין ליה ואסור
ברס ברח אסור:
*לפניו הגי' א"ר חמי.

גליון השנים

גמ' הלן בקטנים. פ'.
בסורת מד' ט"ז
מוס' ד"ה אימת ירשיו
ד"ה בזמן שיש שדרקן
לתתן כו'. טי' כס"י
בתוספתא ע"ז פ"א ד"ה
מקמן וז"ע: שם כעבור
העורות וכן וילאח בלוקט
פ' כה כסאן ולא ויתן
כלל לבשו. ולא עוד אלא
שוכו לעבד עורות מלאהן
ולתפוח בהם סת"ס: